

CLAIRE ALLAN

JEJICH

VINA

TEĎ TADY
VLÁDNU
JÁ!

THRILLER

DOSUD OBYČEJNÝ ŽIVOT
SE V OKAMŽIKU PROMĚNÍ V NOČNÍ MŮRU...

JEJICH VINA

Copyright © Claire Allan 2022

Published by arrangement with Rights People, London.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Lucie Secká, 2024

Cover © Zhivko P. Petrov, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-5107-5 (pdf)

CLAIRE ALLAN

JEJICH VINA

přeložila Lucie Secká

VENDETA

*Tuto knihu věnuji svým opravdovým i duchovním sestřám,
svému nejmladšímu děťátku a svým neteřím.*

A také všem ženám, které se už nikdy nevrátí domů.

... ten pocit, když pronásledujete nějakou holku, ona si toho všimne a pak se vám snaží zmizet nebo přidá do kroku. Je to celkem příjemný. Najednou jste pro ni důležitý. Najednou už nejste jenom nějaká nahodilá, bezvýznamná tvář z davu.

Vím, že je to tak trochu přízemní, ale mě to baví. Zajedu si někam do cizího města, vyhlídnu si tam holku, co jde sama, a vydám se za ní. Po chvílce si mě všimne. Po setmění, po západu slunce, stačí prostě jít stejným směrem a ona hned začne být paranoidní.

Doporučuju, aby si to vyzkoušel každý osamělej incel. Zkuste jí jenom nahnat strach. Pokud znáte svoje limity a tu holku nebudete ve skutečnosti nijak obtěžovat — natož abyste ji znásilnili —, bude to jenom nevinná psychologická hra.

skutečný příspěvek na fóru incelů

14. února 2018

Incel = termín je zkratkou anglického *involuntary celibate* (nedobrovolný celibát) a označuje osobu, nejčastěji muže, která si není schopna nalézt romantického nebo sexuálního partnera. Incelové se často cítí frustrovaní a izolovaní a ze své situace obvykle viní opačné pohlaví. Pro subkulturu incelů jsou také charakteristické projevy misantropie, misogynie a rasismu. (Pozn. překladatele)

PROLOG

Na studenou kamennou podlahu se snáší okvětní plátek, a zatímco padá do měkké podestýlky ze svých bratříčků, hra se pomalu blíží ke svému vrcholu. Její závěr se mění s každým dalším plátkem. Miluje mě. Nemiluje mě. Bude žít. Zemře.

Z koupelny v horním patře k němu doléhají její kroky. Vrzání prken v podlaze. Když nahoře pustí vodu z kohoutku, potrubí zarachotí a syčivě se probere k životu.

Klidně by se vsadil, že večer se jí určitě líbil. Připravil jim k večeři steaky a jako přílohu zapečené smetanové brambory, zelené fazolky a orestovaný chřest. Díkybohu za polotovary z Marks & Spencer, které se prostě nedají zkazit. Otevřel jim lahev Châteauneuf-du-Pape. Není bůhvíjaký someliér, ale víno to je určitě dobré, protože za něj vyplázl přes dvacet liber. Ona za to sice vůbec nestojí, ale pravidla jsou holt pravidla.

Cíl má jasný — strach a ten bývá nejsilnější zpravidla tehdy, probudí-li se nečekaně. Přejde-li ve chvíli, kdy je jeho hračka v klidu. Šťastná a plná nadějných očekávání.

Není většího vzrušení, než když ve tváři své kořisti spatří nenadálý děs. Náhlé prozření, že není nedotknutelná. Že si domnělý pocit bezpečí jenom nalhávala.

Další osud jí nicméně určí až okvětní lístky. Pravidla jsou jasně stanovena a přes to nejede vlak. Odtrhne další lístek a snaží se nehádat, kolik jich na květině ještě zbývá. *Jen klid*, nakáže si. Čekáním se jeho extáze jen umocňuje.

Když mu nad hlavou zavrže prkno, vystřelí pohledem vzhůru. Odešla už před pěknou chvilkou a on z toho čekání začíná šílet. Žilami mu začne kolovat adrenalin, který v něm probouzí primární pudy — buď boj, nebo útek. Má dojem, že tentokrát to bude boj. Tahle se určitě jen tak nevzdá.

Potrubí dorachotí a on pozorně nastraží uši, protože mu připadá, jako by tam s někým mluvila. Na chvíli ho to zmate, ale pak jeho oči ulpí na prázdné židli naproti. Předtím tam přece visela její taška. Taška, ve které má telefon. Tak to teda ne! To přece nesmí! Tímhle porušila všechna pravidla. On při společných chvílích očekává její výhradní pozornost. Je to slušnost. Je to základní projev úcty.

Pevně stiskne stonek růže, až se mu trny zaryjí do kůže. Okvětní lístky zbývají už jen tři. Je jasné, jaký osud by jí nachystaly, jenže na tom už nesejde. Porušila pravidla a nedala mu na vybranou. Může si za to sama.

Vstane a přejde po místnosti k policím, kde leží malá dřevěná krabička. Vyjme z ní tabletu, rozlomí ji a vysype její obsah do téměř vypité sklenice s drahým vínem. Zamíchá pití prstem, a když k němu dolehne zaskřípání koupelnových dveří následované jejími kroky na schodech, tvář se mu roztáhne úsměvem.

KAPITOLA 1 MARIAN

PONDĚLÍ, 1. LISTOPADU **pohřešovaná čtyři dny**

Nell se ve čtvrtek nevrátila z práce domů. Už jsou to čtyři dny. Čtyři. A já se o tom dozvídám teprve teď.

Zrovna vykládám nákup a nadávám na prasklý kelímek od jogurtu, když mi zazvoní telefon. Volá spolubydlící mojí dcery — neskutečně nesmělá zdravotní sestřička jménem Clodagh. Prý jestli netuším, kde se Nell toulá.

Podívám se na hodiny. Je 19:15. Nell oficiálně pracuje do sedmi a často zůstává přesčas. Zvláštní, že se po ní Clodagh shání.

Stejně tak je zvláštní, že mi vůbec volá. Nejsem žádná úzkostlivě starostlivá matka a Nell se beze mě umí dokonale obejít už od chvíle, kdy se před čtyřmi lety odstěhovala. Klidně si o sobě nedáme vědět i déle než týden. Tak to mezi sebou zkrátka máme.

„Asi je ještě v práci nebo zaskočila do Tesca,“ řeknu, popadnu papírové utěrky a chystám se setřít kydanec řeckého jogurtu z Marks & Spencer, než na lince zaschne nebo než se ho přiřítí slízat Harry Styles — želvovinová koule kočičích

chlupů, kterou Nell pojmenovala po svém idolu z pubertálních let.

Ach jo. Co si dám zítra k snídani? S čím sním všechny ty čerstvé borůvky a maliny?

Clodagh ale pokračuje a já slyším v jejím hlase cosi, co upoutá mou pozornost. Všimnu si, že ze sebe musí slova koktavě soukat. Zamrám, snad jako by mi to nějak pomohlo si její slova utříbit.

Cože to říkala? Že Nell vůbec nedorazila do práce? Odeženu Harryho Stylese, odložím papírové utěrky a otočím se zády ke kuchyňské lince. Podívám se na hodiny na zdi. 19:17.

„To je nemocná?“ zeptám se. Když jsem s Nell mluvila naposledy, řekla mi, že ji trápí to, co trápí snad nás všechny: neustálá únava. Domlouvala jsem jí, aby se objednala k doktorovi. To, že je člověk nonstop unavený v mém věku, je jedna věc, ale u dvaadvacetileté holky to normální není.

Zasmála se tomu. „Mami,“ oslovila mě, „doktory vídám každé den v práci. Jsem v poho. Jsem jenom unavená. Je zima. Máme toho strašně moc a v jednom kuse je někdo na nemocenský. Ale jsem v poho, fakt. Na sestřičku v dnešní době asi dobrý. Jenom prostě potřebuju tejdenu na sluníčku. Toť vše.“

„Ne. Nemocná ne. No, já vlastně nevím,“ protne mi myšlenky koktavý hlas Clodagh, jehož naléhavost zdánlivě nabírá na intenzitě. „Takže vy jste ji dneska neviděla?“

„Ne,“ odpovím. „Já ji viděla naposledy tak... před týdnem? Volala mi, že se tu pro něco zastaví. Brala si u sebe v pokoji boty nebo co.“

Vzpomínám si. Ty příšerné traktory na platformě. Jednoho dne si v nich zlomí nohu. Stoprocentně.

„A mluvila jste s ní? Ozvala se vám nějak?“

Zakroučím hlavou, jako by to mohla vidět. „Ne. Už pár dní ne. Proč?“

„Kolik dní je pár dní?“ chce vědět Clodagh a mně dochází, že tu něco vážně nehraje.

„Nevím. Nemyslí mi to. Myslím, že jsem s ní naposledy mluvila, když tu byla. Co se děje, Clodagh?“ ptám se a slyším, že znám nabroušeně — tak moc, až se z toho Harry Styles nahrbí a vrhne na mě znechucený pohled.

„Takže vy jste ji viděla naposledy ve čtvrtek? Do hajzlu!“

„Clodagh,“ promluvím na ni jako na dítě ve školce. „Copak se děje?“

Cítím, jak se mi vzadu na krku ježí chlupy a jak mi od kostrče přes celá záda až ke krku přeběhne mráz.

„Ona se, to, no ve čtvrtek se nevrátila z práce domů. Myslela jsem si, že je asi s Robem.“

„S jakým Robem?“ zeptám se, ale okamžitě si přijdu jako ta nejhorší matka na světě, protože nevím, jací lidé se pohybují v životě mé dcery.

„Rob. Seznámili se před pár týdny. Na tinderu. Klape jim to. Proto jsem si myslela, že je to... no víte... s ním. Víte, jak to na začátku bývá...“

Já už začátek vztahu nezažila pěkně dlouho, ale i tak pochopím, co tím myslí. Představa mé dcery v takové situaci se mi celkem příčí. *Stravována touhou*. Zatřesu hlavou ve snaze si z ní takovou představu vypudit a otřesu se. Měla bych zapnout topení. Prudce se ochlazuje. Dneska v noci bude zase mrznout.

To mi tam někde venku mrzne dcera?

„Takže s tím Robem není?“ zeptám se hloupě. Kdyby s ním byla, Clodagh by mi nevolala.

„Ne, podle mě ne, protože v sobotu večer s ním měla rande Jenny z práce a on u ní přespal,“ poví mi Clodagh a mně přijde, že začíná natahovat. „Zavolala jsem snad už všem, ale nikomu se neozvala ani ji nikdo neviděl. A dneska nedorazila do práce a ani tam nezavolala, že je marod nebo tak něco.“

Začne se mi točit hlava. Chytnu se za linku, abych v rukou držela něco skutečného. Hmatatelného. Doufám ale, že linku rukou jen promáchnu a to leknutí mě probudí ze sna.

Jenže pak nahmatám její chladný povrch.

Takže tohle žádný sen není.

„Od čtvrtka?“ zaskřehotám se staženým hrdlem.

„A na sociální sítě se taky nepřipojila,“ dodá Clodagh, která už neskrývaně pláče.

Kouknu na linku, kde se válí moje klíče a kabelka. Podívám se na zpola vyložené nákupní tašky, na poházené papírové utěrky. Všechno to přejeďu pohledem, a aniž bych Clodagh dál poslouchala, vzkážu jí, aby zavolala policii a že tam hned budu.

Odcházím, a protože Harrymu Stylesovi nenasypu večeri, hlasitě zamňouká. Ať si ten jogurt klidně sežere. Všechno ostatní teď musí počkat. Zatímco čekám, než se mi mobil přes bluetooth spáruje se systémem v autě, nadávám. Běžně to takhle dlouho netrvá, ale dneska *samozřejmě* ano.

Ťuknu na tlačítko hlasového ovládání a autu nařídím, aby zavolalo dceři. Slyším, jak mi robotický hlas potvrzuje, že číslo vytáčí. Chci na něj zařvat, ať sklapne, protože chci slyšet jenom dceru. Ne, *nechci*. Já ji slyšet *musím*. Když se ozve „zdravím“, po kterém tolik prahnu, úlevně vydechnu, jenže vtom následuje: „Omlouvám se, ale teď nemůžu k telefonu.“

Zajíknu se, zařadím zpátečku, a když uvolňuju nohu ze spojky, třese se mi.

Zavolám manželovi. Třeba s ní mluvil on. Právě by měl být na cestě domů z práce. Nevím, co všechno mu říct — má před sebou z Belfastu ještě dlouhou cestu ve tmě a nepříznivém počasí. Nechci, aby zpanikařil a udělal nějakou hloupost.

„Stephene,“ pozdravím ho pokud možno klidným hlasem, „jen jsem si říkala, jestli se ti dneska nebo o víkendu neozvala Nell?“

„O víkendu?“ zeptá se a ke mně dolehne slabé cvakání blinkru a smýkání stěračů.

„Ano,“ přitakám a nechci při tom znít netrpělivě, i když bych nejradši ječela.

„Ne. To asi ne. Teď si nevzpomenu. Mrknul bych se na telefon, ale sedím za volantem. Proč? Děje se něco?“

Rozhodnu se mu zalhat. Svému manželovi. Partákovi, se kterým to táhnu už sedmadvacet let. Nebude za to rád. Vlastně ho to dost naštve, ale musím teď na něj jako na řidiče brát ohledy. Na ty jeho unavené oči. Vlasy jako směs soli a pepře, v nichž poslední dobou získává prim sůl. Vrásky kolem očí. To dojíždění se na něm začíná podepisovat, ale on to nepřizná. Nell o něm říká, že je tvrdohlavý jako mezek.

„Kdepak,“ vyhrknu. „Jenom mě to tak napadlo. Není to nic vážného. Zavolám k ní domů. Prostě ji jenom potřebuju vidět. Nestavíš se u ní cestou domů i ty?“

Absurdní lež. Až krutá, říkám si, když si představím, jak přijede k dceři domů, ale po ní tam nebude ani stopy. Třeba tam místo ní bude policie. Ale ať už je situace sebehorší, potřebuju ho mít u sebe. Nell je součástí nás obou. Spojuje nás.

„Ježíši, Marian, jsem grogy a ta cesta bude hroznej porod. Chci jet rovnou domů.“

„Prosím,“ vysoukám ze sebe a samotnou mě překvapí, že se mi netřese hlas.

„Ježíši Kriste,“ povzdychne si. „Když mi pak dáš pokoj, tak se tam stavím. Ale jen na skok.“

Z tónu jeho hlasu se mi stáhne žaludek. Cítím, jak mi za očními bulvami pulzuje bolest.

„Děkuju,“ řeknu a dodám, že tam na něj počkáme. *My*. Jako bych stoprocentně věděla, že tam Nell bude. Což samozřejmě nevím.

K mému údivu mi vyhrknou slzy. Já ze zásady nebrečím. To nejsem já. Nejsem ten typ mámy, která si utírá slzičky pýchy na školních koncertech nebo která se dojíká nad fotkami svého mimina. Dokážu se plně soustředit a přemýšlet logicky. Když byla Nell malá, jinak to ani nešlo.

Ale teď? Jako by mi něco v nitru říkalo, že je zle.

Vždycky jsem si myslela, že se svou dcerou žádnou emoční pupeční šňůrou spojená nejsem, ale opak je pravdou — najednou mě zaplaví emoce a před očima se mi mihnou všechny ty zážitky, z nichž jsou dnes už pouhé vzpomínky. A strach, že si možná žádné další společné vzpomínky nevytvoříme. Alespoň ne ty pěkné.

Položím si ruku na břicho. Nevím proč. Jako bych doufala, že v sobě ucítím pohyb. Kopnutí. Znamení života. Zakroutím ale hlavou, protože vím, že to je samozřejmě absurdní, nic takového se nestane. Jak by mohlo?

Raději se soustředím na jízdu autem a pomyslné žezlo vlády nad svými myšlenkami předám zpět do rukou svému logickému já. Musím se soustředit na to, co teď zvládnou. Co

dokážu změnit. A s tím mi pocity nijak nepomohou. Především musím co nejrychleji dojet k Nell domů a tam si promluvit s Clodagh a policií.

Clodagh je hodná holka, ale pátrání sama nerozjede. Je milá, ale často přehání. Co když i teď jenom hysterčí? Co když si nakonec vzpomene, že s Nell včera přece jenom mluvila, plácne se do čela a řekne: *já husa?*

Ne. Jenom se takové možnosti chytám jako tonoucí stéb-
la. Což obvykle taky nikdy nedělám. Ale tohle je jiné. Tady jde o moje dítě. Zase se mi zkroutí žaludek.

Znovu vytočím dceřino číslo. Slyším, jak mi její hlas říká, že se mi ozve později. Hlásek má zpěvný, mladistvý a plný naděje. Přemýšlím, jestli jí nenechat vzkaz. Prosím tě, ozvi se mi. Prosím tě, zvedni to. Koukej mě poslechnout!

Jenže já ani nežadoním, ani nepláču. Položím to a upřu pozornost na řízení. Na každé zařazení pákou a každé sešlápnutí brzdy i plynu musím vynaložit víc sil než normálně. Tohle přece nemůže být pravda.

KAPITOLA 2 MARIAN

PONDĚLÍ, 1. LISTOPADU pohřešovaná čtyři dny

Když dorazím k bydlíšti své dcery — třípokojovému půldomku —, vypadá tam všechno docela normálně. Vše při starém. Vše na svém místě. V rohu předzahradky pořád stojí šeredně přerostlá pampasová tráva, kterou by měl, podle mého názoru, její bytný vytrhat. Na svítilně před vstupními dveřmi je pořád prasklá jedna skleněná tabulka.

Je to ale domov, na který je Nell očividně hrdá. Na dveře si pověsila zimní věnec. Před dveřmi stojí několik keramických květináčů s květinami opečovanými tak, aby přežily mrazivá rána. S rostlinami v květináči to dcera umí. S obřími pampasovými obludami ne.

Natáhnu se ke zvonku, ale aniž bych se ho dotkla, dveře se otevrou a já polekaně ucouvnu. Clodagh má na sobě sesterskou uniformu a přes sebe přehozený silný béžový kardi-gan. Má zarudlé oči a v ruce žmoulá kapesník.

„Moc se omlouvám, paní Sweeneyová, jenom jsem si říkala, že... víte, já dělala celej víkend a někdy se tu s Nell jenom míváme, ale pak mě trklo, jak to, že máme v lednici

pořád mlíko? Tak jsem se šla podívat k ní do pokoje, ale tam se od čtvrtedního rána nic nezměnilo, a já si pamatuju, jak to tam bylo, protože jsem tam ve čtvrtek seděla u ní na posteli, když se chystala do práce, zkoušela si takový moje černý šaty a ty tam ležely pořád tak, jak je tam na posteli to ráno nechala. Tak jsem jí zavolala. Pětkrát nebo šestkrát. A pak jsem zkusila naše kámošky. A taky práci. A pak vás.“

Vejdu do domu a rozhlédnu se kolem, jako bych čekala, že se tu Nell zničehonic zjeví a obě nás tím poleká.

„Volala jsi policii?“ ptám se a pořád se ještě rozhlížím. Nakouknu do obýváku. Je uklizený a útulný. Na obou koncích místnosti svítí lampičky. Na sedačce je složená Nellina veliká pletená deka. Odolám pokušení deku popadnout a snažit se z ní dostat aspoň něco ze své dcery. Její vůni. Zavřu oči a ucítím jich rovnou tučtu. Dětský zásyp. Šampon na její dětské hlavičce. Těžký deodorant, co používala v dospívání. Jemnou vůni jejího oblíbeného parfému, který nosí dnes — *Wood Sage and Sea Salt* od značky Jo Malone. Zrovna jsem jí k Vánocům objednala nový flakonek.

„Jo, volala,“ řekne Clodagh, až musím zamrkat, abych se na její slova dokázala soustředit. „Prej že se po ní někdo od nich podívá, ale že prej je Nell dospělá, a tak...“

„Je sice dospělá, ale od čtvrtka jako by se po ní slehla zem!“ vyštěknu, ale svého tónu okamžitě lituju. Clodagh za to nemůže. Jen mi předává informace.

„To jsem jim říkala,“ pípne.

„A co ten Rob? Co o něm víš?“

„No... nic moc,“ přiznává. „Vídají se teprve několik týdnů a obě jsme teď měly hrozný šichty, takže jsme ani pořádně nepokecally.“

„Ale určitě ti řekla aspoň něco, ne?“ vyptávám se pro sebe, protože se mi nechce věřit, že by Nell své nejlepší kamarádce něco tajila.

„Jo, no. Je starší, táhne mu už na třicet. Pracuje v jednom z těch start-upů, co mají kanceláře ve Fort George. Víte, ty nový? Ale co přesně dělá, to nevím. Něco v médiích nebo co.“

„A příjmení víš? Nebo jak vypadá?“

„Mrknu se jí do přátel, třeba tam bude,“ navrhně Clodagh, vytáhne z kapsy telefon a prstem začne sjíždět po displeji. Párkrát na něco ťukne a vypění: „Do háje! Mně se zobrazují jenom naši společní přátelé.“

„Jenny!“ vyhrknu a Clodagh se na mě podívá jako na úplného blázna.

„Říkalas, že s ním šla na rande vaše kamarádka Jenny. Zavolej jí. Zeptej se jí na něj. Ta určitě bude mít jeho číslo, nebo bude aspoň vědět jeho jméno, ne?“

Clodagh přikývne, projede kontakty, vytočí číslo a poslouchá. Nechá Jenny krátký vzkaz, aby jí co nejdříve zavolala zpátky, protože je to *strašně moc důležité*. Když to položí, podívá se na mě s výrazem plným očekávání, jakože určitě budu vědět, co dál. No ovšem, matka jsem tady já. Podle všeho mám vědět, co udělat a komu zavolat. Clodagh ale netuší, že každou buňkou mého těla prostupuje absolutní panika. Netuší, že kdybych mohla, utekla bych za svou vlastní mámou. Pro mě je teď problém jen dýchat, natož abych přemýšlela nad nějakou strategií, nebo v sobě dokonce hledala sílu na to, abych Clodagh nějak ukonejšila.

Potřebuju prostor, a tak se na něco vymluvím a jdu k Nell do pokoje. Místnost mě hluboce zasáhne. Nell v tomhle pokoji nevyrostala. Tady jsem ji nesekýrovala kvůli nepořádku

ani jsme se tu nehádaly kvůli výmalbě. Tady jsem u ní v komodě v šuplíku na kalhotky nenašla krabičku na tabák a v ní dokonale ubaleného špeka. Na futrech tady není rýhami znamená její věk a růst. Ale i tak tu Nell je. Voní to tu po ní. Po jejím parfému. Po laku na vlasy. Svrchu skříně se na mě culí její plyšová postavička Po, celá roztřepená a ošuntělá. Je to vzpomínka na její batolecí posedlost pořadem *Teletubbies*. Vidím tu oblečení její velikosti. Vidím i ty pitomý škrpály na platformě a zase se mi sevře žaludek, tentokrát tak silně, až to skoro nevydržím. Kdybych v žaludku něco měla, pozvracela bych se, ale protože mám břicho prázdné, jenom se ohnu v pase.

Ještě nikdy v životě jsem neměla takový strach. Nemám se mu poddat. Ještě ne. Musím toho spoustu zařít a třeba to nakonec bude jenom jedna velká menopauzální hysterie z něčeho, co bude mít docela jednoduché vysvětlení.

Jenže blikající světla přijíždějícího policejního auta, které osvětlí pokoj mé dcery skrze roztažené závěsy, moje obavy jen posílí.

Natahuje se ke mně ruka drobné blondýnky v dobře padnoucím šedivém kalhotovém kostýmku, která se mi představí jako detektiv seržantka Eve Kingová. Její přítomnost mě znepokojí. Přijde mi podivné, že někdo takhle vysoko postavený jede na výjezd na základě pouhého telefonátu, kterému policie nepřikládala žádnou zvláštní váhu.

Představím se já i Clodagh, načež se na prahu objeví nějaký neohrabaný čahoun v nepadnoucím obleku, kterého se leknu.

„To je můj kolega, detektiv konstábl Mark Black,“ představí ho Kingová. „Mohl by taky dál?“

Přikývnu, i když tu nebydlím, a rozhodovat o tom, kdo vstoupí do domu, tak nemám žádné právo.

„Samozřejmě. Pojdte dál,“ vyzve ho Clodagh třesoucím se hlasem. „Nedáte si kafe, čaj nebo sklenku vody?“

„Ne, nic si nedáme, děkujeme,“ řekne Kingová. „Pojďme se někam posadit a promluvit si o vaši spolubydlící Nell Sweeneyové.“

Clodagh přikývne, ale je celá jakoby ztuhlá šokem nebo strachem nebo něčím, co ji zrovna stravuje. Čekám, že zavede policisty do obývacího pokoje, ale nepohne se ani o píd', a tak se toho ujmu já a doprovodím je ke gauči, zatímco my s Clodagh se s napjatými výrazy a se zády rovnými jako prátíčko usadíme do křesel naproti.

„Dobrá,“ spustí Kingová a vytáhne si z kapsy zápisník a kuličkové pero s okousaným víčkem. Vždycky si všímám takových drobností, na to mě užije. Nell mě v jednom kuse prosí, ať s tím dám pokoj. „Clodagh, vy jste našim dispečerům říkala, že Nell nikdo neviděl už od čtvrtka. Je to tak?“

Clodagh přikývne. Všimnu si, že se jí třese spodní ret, a nejradši bych s ní zalomcovala. Musí se sebrat, protože pokud chceme Nell najít, potřebujeme se toho dozvědět co nejvíc a co nejrychleji. Neříká se snad, že u pohřešovaných je nejzásadnějších prvních osmačtyřicet hodin?

Ale pak mi dojde, že Nell je pohřešovaná ještě mnohem déle, a spodní ret se roztřeše i mně.

„Viděla jsem ji ve čtvrtek ráno před prací. Víte, my jsme obě zdravotní sestry v nemocnici Altnagelvin. Ale děláme na jiných odděleních. Já dělám na pediatrii a Nell na chirurgii.“

To, že ten den měla službu, vím na stopro. V pátek měla volno a přes víkend taky, takže měla přijít až dneska. Jenže nepřišla.“

„A vy jste ji přes víkend vůbec neviděla? To jste si nevšimla, že není doma?“ zeptá se Kingová.

Clodagh popotáhne. „Měla jsem toho až nad hlavu. Sloužila jsem noční, po kterých jsem vždycky úplně nepoužitelná, a k tomu jsme měli podstav, a tak jsem dělala ještě i trochu přesčas. Nell se vídá s jedním chlápkiem, Robem, příjmení nevím, ale právě ho zjišťuju, a fakt jsem si myslela, že bude s ním. Jakože si udělali prodlouženéj víkend nebo tak.“

Seržantka Kingová se vyptává dál. Dozví se o Jenny a o jejím rande s Robem, které si domluvili přes tinder. Ptá se, jak na tom Nell byla psychicky.

„Deprese nebo tak neměla,“ řeknu a nedaří se mi v hlase skrýt, že se mě ta otázka dotkla. „Ona si neublížila, taková prostě není. Nell depresi netrpí. Kdyby jo, tak by mi o tom řekla. Stoprocentně.“

„Jste si blízké?“ zeptá se mě Kingová a propichuje mě přitom svými zářivě modrými očima. Působí přesně jako ti policisté, co lež poznají i bez detektoru.

„Je to moje dcera. Navíc jedináček. Ano, život si každá žijeme po svém, jestli se ptáte na tohle, ale blízké si jsme. Nell ví, že když bude potřebovat pomoc, jsem tu pro ni. Kdykoliv.“

„Paní Sweeneyová má pravdu,“ ozve se Clodagh sotva slyšitelným hláskem. „Nell deprese nemá. Nebo pokud je má, tak je umí fakt výborně skrývat.“

„Je Nell společenský typ?“ vyptává se Kingová.

„No, to asi je. Je jí dvacet dva. Společenská je tak nějak úměrně ke svému věku,“ řeknu. Seržantka Kingová přejede

očima na Clodagh, jako by se moje odpovědi měly raději brát s rezervou. Zjevně si myslí, že svou dceru vůbec neznám.

Clodagh pokrčí rameny. „Jo. Jakože ven chodila několikrát týdně, ale byla ráda i tady doma. To jsme si vlezly do pyžama a koukaly se na film nebo seriál. Máme rády krimošky.“

„To je ona?“ zeptá se ten muž, Mark Black, a bradou ukáže na zarámovaný obrázek na komodě. Je to selfie Nell a Clodagh, na které se obě culí do hledáčku. Určitě je to focené na jejich loňské dovolené. Moře je na snímku modřejší, než máme tady na pobřeží kolem Donegalu. Pleť mají ze silných slunečních paprsků narudlou. Nell tam působí velmi mladě. Plná života. Nedokážu ze sebe vypravit ani slovo.

„Ano,“ potvrdí mu Clodagh. „To je loni v létě na Kosu.“

„Mohl bych si to na chvíli půjčit?“ zeptá se, postaví se a hned se rámečku chopí. Málem mu řeknu, aby na něj nechmatal. Víím, na co tu fotku chce. Chce ji zveřejnit na internetu, na plakátech, ve zprávách. Chce mi dceru pasovat na „oběť jménem Nell“, což se mi přičí. Na chvílku pevně zavřu oči, abych neviděla, jak rámeček odnáší pryč.

Přemýšlím, kdy se tu konečně objeví Stephen. Co nevidět se sesypu. Potřebuju, aby mě šeptem konejšil, že všechno bude v pořádku.

Nakonec se stejně pohledu, jak detektiv odnáší rámeček s fotkou z místnosti do jejich auta, neubráním. Teprve v tu chvíli si uvědomím, že oni dva nepřijeli tím blížícím vozem, který stojí před domem a o který se opírá nějaký policista v uniformě, z nějž jasně vyzařuje otrávenost. Auto detektivů stojí opodál a nemá na sobě žádný policejní potisk.

„Má Nell řidičský průkaz?“ zeptá se Kingová.

Zakroučím hlavou. „Ne, nemá, ale do autoškoly chodí. Můžu vám najít jméno jejího instruktora, jestli chcete.“

„Ano, to by mohlo pomoci. Ale jestli nejezdí autem, tak jak se dostává do práce? To jezdí taxíkem nebo autobusem nebo na kole nebo...“

„Ona všude chodí pěšky,“ řeknu. „Prý si tím před celým dnem pročistí hlavu a večer taky. A nemocnice je odtud kousek... není to pro ni problém.“

Seržantka přikývne. „Aha, dobře. A víte, kudy zpravidla chodí?“

„No, to přesně nevím. Nejspíš to bere kolem toho velkého Tesca a pak dál po Rosstown Road. Jsou tam lampy.“

Clodagh mě doplní: „Paní Sweeneyová má pravdu. A vždycky chodí podchodem, aby nemusela přecházet tu rušnou silnici.“

Podchod. Ten jsem vytěsnila. Nikdy se mi nelíbilo, že jím chodí domů, ale ona mi v jednom kuse omílala, že je to bezpečnější než přecházet čtyřproudou silnici a že je to přece hned u toho nákupního centra, a tak se jí nemůže nic stát.

„A tou cestou chodí každý večer?“

Clodagh přikývne.

Zničehonic mi na mysl vytane představa, jak moje dcera leží v tom podchodu zraněná nebo — bože, nechci na to vůbec myslet — ještě hůř. Ale to ne, to je hloupost. Podchod je hodně rušný. To už by ji někdo našel. Už by se to rozneslo.

„Čím víc informací, tím líp,“ řekne Kingová. „Takže jestli vás ještě napadne, kudy mohla jít nebo jestli ji někdo nemohl svézt — zkrátka cokoliv —, tak si to určitě nenechávejte pro sebe.“

V tu ránu se zjeví Stephen s naprosto nechápavým výrazem. Sleduju, jak se rozhlíží po Nellině malém obýváku. Zaznamená cizí ženu v šedivém obleku, která si píše poznámky. Všimne si Clodagh a jejích zarudlých očí. Podívá se na mě. Jak asi vypadám? Napjatě. Bledě. Strachy bez sebe.

„Marian,“ osloví mě, „co se děje? Kde je Nell?“

Nemůžu mluvit. Skoro nemůžu ani dýchat. Jak mu to jen říct? Jak mu mám říct, že se jeho dcera — naše dítě — pohřešuje? To ho mám taky stáhnout do téhle noční můry?

„Dobrý den. Vy asi budete pan Sweeney?“ zeptá se Kingová a postaví se.

„Ano. Stephen Sweeney. Jsem Nellin táta. A vy jste kdo? Co se to tu do háje děje? Kde je Nell?“ chrlí ze sebe stroze a našťvaně. Bude určitě soptit, protože jsem ho na tuhle scénu nepřipravila a předem nevarovala. Šlo mi ale o to, aby sem dojel v pořádku. To přece musí pochopit.

„Já jsem detektiv seržantka Eve Kingová. Jsme tu proto, že se vaše dcera nejspíš pohřešuje.“

Zírá na ni, jako by mluvila cizí řečí.

„Pohřešuje?“ zopakuje.

„Podle tvrzení tady slečny Clarkeové nejsou o vaší dceři už od čtvrtka žádné zprávy.“

„Od čtvrtka?“ zamrká. Snaží se to všechno zpracovat. Sleduju, jak si založí ruce na prsou, předkloní se a posadí na gauč, jako by ho tíha toho všeho uzemnila. Chci se k němu natáhnout a chytit ho za ruku, ale nedosáhnu na něj. Nikdy mi není dost blízko.

Zatímco mu seržantka Kingová opakuje, co jsme jí řekly, Stephen na mě zírá, jako by to všechno byla moje vina.

„A co teda budeme dělat? Jak ji najdete?“ chce vědět. Všímnu si, že v dlani svírá klíčky od auta. Kéž bychom do něj nasedli a jezdili po okolí a pak ji našli, jak si hraje s kamarády v parku a baví se tak moc, až ztratila pojem o čase. Jenže těmhle dnům už dávno odzvonilo.

„Musíme si promluvit s jejími přáteli. I s tím Robem, se kterým se scházela. A ještě s jejími kolegy, od těch musíme zjistit, jak se ve čtvrtek při odchodu z práce chovala. Lidé mohou být pohřešováni z mnoha důvodů. Hlavně zatím zbytečně moc nepanikařme.“

Manžel se sotva slyšitelně zasměje, až mě z toho bodne u srdce. „Moc panikařit“ je jen velmi chabý výraz pro to, co právě oba prožíváme.

Stephen mi věnuje bezmocný pohled, jako by chtěl, abych to všechno okamžitě dala do pořádku. Je na to ode mě zvyklý. Dávám věci do pořádku v jednom kuse. Hezky promazávám kolečka, utahuju brzdy a starám se, aby všechno šlapalo jako hodinky. Zejména co se týče Nell. Ona je moje „práce“ mnohem víc, než kdy bylo vysedávání v kanceláři a organizování prohlídek domů.

Ničí mě, že v tuhle chvíli svou práci vykonávat nemůžu. Tohle dát do pořádku nezvládnou, i když důležitější úkol mi ještě nikdy nepřípadl.

Ticho prolomí návrat vysokého konstábla Blacka. Má v ruce rámeček, po kterém se instinktivně natáhnu. Přitom mě zarazí něco v jeho výrazu. Možná soucit. Možná ví, jak to v takových případech chodí. Možná už takových případů zažil několik a asi už se takhle s nějakými rodiči bavil. Možná už odnesl pár obdobných fotek usmívajících se tváří, zamrzlých v čase, aby je mohl uveřejnit, a možná se o pár

dní později vrátil se špatnou zprávou. Najednou je toho na mě moc. Podívám se na její fotku. Na úsměv v její tváři. Ve tváři, kterou miluju víc než cokoliv na světě.

Pokouší se o mě destruktivní panika, které se ale poddat nehodlám. Soustředím se na svůj dech i na tlukot svého srdce, který se mi rozléhá po celém těle. Pomyslím na to, jak tlukot jejího srdce kdysi býval ozvěnou toho mého.

Prosím, modlím se, prosím, buď v pořádku.

KAPITOLA 3 ON

O DVA MĚSÍCE DŘÍVE

Poprvé se to stane náhodou a on si pravou podstatu svého jednání uvědomí teprve ve chvíli, kdy její dech začne znít přerývaně a celé její tělo ztuhne. Teprve když ucítí, jak z ní jako ve vlnách začíná sálat strach. Teprve když ozvěna jejích podpatků na chladném kamenném chodníku zrychlí a klapání se začne rozléhat až nepřírozeným tempem.

Skoro na ni zavolá. Skoro jí řekne, že se ho nemusí bát. On jí totiž nechce nijak ublížit. Nechce ji znásilnit nebo tak. Bodne ho stud. Stud, který sužuje všechny muže na světě — stud z vědomí, že v každém z nich dřímá potenciální predátor, který má moc všechny ostatní přemoci. Ovládat je. A ubližovat jim.

Dojde mu, že křikem by ji jen dál vyděsil. Představuje si, jak dívka v dlaní pevně svírá klíče od auta, připravena k úderu, jímž mu do tváře vryje svůj strach, a ke kopanci, který mu uštedří do slabin.

Soudě dle rychlosti jejího kroku a rozhodnosti její chůze ví, že jí připadá nebezpečný, i když ho nezná. Vnímá ho jako riziko jenom proto, že je muž, který v noci kráčí stejnou ulicí.

A to ho dožere. Dneska v práci to bylo na pendrek. Šéfka mu nedala pokoj celý den — jednala s ním jako s nějakým blbcem. Nedělá tam o moc déle než on, ale byla to ona, koho povýšili, a to jí stouplo do hlavy. Jeho další šéf je v jednom kuse na větvi z toho, jak šéfová „vyniká v typicky mužské oblasti“ — vyniká v ní tak moc, až z ní má pocit, jako by tamní patriarchát dávala za vinu přímo jemu.

A není jediná. Všude, kam se dnes podívá, jsou feministky, které muže pořád z něčeho osočují. Když jim chce chlap poradit, hned je to mansplaining, jakmile si chce jen trochu zaflirtovat, už z toho dělají sexuální obtěžování. A tahle absurdní scéna, ve které žena před ním přidává do kroku, protože si myslí, že ji třeba znásilní, i když taková věc nemůže být dál od pravdy, je jen další ukázkou toho, že se svět zbláznil.

Odkdy, zamyslí se, se každý chlap, co jde v noci po ulici, automaticky škatulkuje jako sexuální agresor? Odkdy mít penis rovná se být zločinec?

Vzrůstající hněv a frustrace z nespravedlivého světa ho přiměje zrychlit krok, až dosáhne stejného tempa jako ona. Ale samozřejmě si od ní dál nechává odstup. Ublížit jí nechce, a jestli se ho bojí jen proto, že mají stejnou cestu, je to její problém. Dělá si to sama — svými předsudky vůči němu i všem ostatním mužům. Uvědomí si, že se mu zrychlil tep, a to nejen vlivem rychlejší chůze, nýbrž i něčeho jiného. Něčeho, co mu vhaní krev do žil. Něčeho, co v něm rezonuje na pudové rovině. Něčeho, co přilévá olej do ohně jeho frustrace po dalším dnu, kdy úkoly, na které sám dokonale stačí, místo něj dostávají na rádoby důkaz uznání jeho kolegyně.

Žena přejde ulici, aniž by se rozhlédla, a on jde za ní, přičemž si uvědomí, že se jeho frustrace a hněv přeměňují v něco jiného. V pocit síly. V pocit moci.

Rychlost jejího kroku vzrůstá úměrně s tempem jeho chůze. V každém jejím výdechu slyší téměř nepostřehnutelný třes. Cítí, jak je její strach omamný. Opíjí se jím a na tváři se mu zničehonic rozlije úsměv z blaženého vědomí, že ji sice nijak neohrožuje (alespoň prozatím ne), ale ona to neví a má z něj strach. Z něj. Z muže, kterého dosud nikdo nebral pořádně vážně.

Dožene ji bez větší námahy. Stačí jenom protáhnout krok a trochu přidat. Téměř bezmyšlenkovitě k ní natáhne ruku. Její tělo téměř citelně vyzařuje vůči jeho dotyku odpor. Ucítí ve svém prostoru jeho energii. Prsty se dotkne konečků dlouhých tmavých vlasů. Má momentálně tak silně zbystrěné smysly, až mu přijde, jako by ho pramínky jejích vlasů hladily po nervových zakončeních. Ve vzduchu to zašustí a zapraská. Když si uvědomí pocit v rozkroku, šokuje ho to. *Příroda*, říká si.

Žena najednou zastaví a otočí se k němu čelem — hněvem a strachem zbělela jako stěna. Líbí se mu, jak moc se jí dostal pod kůži. Poznává to v bělmu jejích očí i ve ztuhlém čelisti.

„Okamžitě toho nechte, nebo budu křičet. Hodně,“ vychrlí ze sebe.

Zvedne ruce, jako by se vzdával, načež z něj odvaha začne vyprchávat. „Čeho mám nechat? Já jdu jenom domů.“

„Vy mě sledujete,“ řekne.

Hodí pohledem po její zatnuté pěsti, zdvižené do vzduchu, a všimne si, jak jí mezi prsty vykukují lesknoucí se klíče.

„Ty hajzle jeden. Ještě krok a...“

„Ježíši, sorry,“ vypadne z něj automaticky. Vždycky se omluví. Vždycky vycouvá. Překvapí ho, že omluvu nemyslel upřímně. Ani trochu. Jaképak *sorry*?! Pořád v něm ještě bublá hněv, teď snad ještě víc, protože mu začala nadávat, ale přiznat jí své skutečné aktuální pocity by byla hloupost. „Mě nenapadlo, že se mě bojíte. Pardon. Jen jděte, já tu počkám nebo přeju na opačný chodník.“ Poodstoupí od ní. A pak ještě o krok. Nasadí si falešně ostudný výraz a sleduje, jak od něj pomalu odchází, ale otočit k němu záda se i nadále bojí.

A tak tam stojí a pozoruje ji, ruce stále poraženecky zdvižené. Žena se konečně obrací a utíká po ulici pryč z jeho dohledu.

Určitě bude kamarádkám vykládat, že ji cestou domů sledoval nějaký úchyl. Překvapí ho, že ho takový pocit vzruší. Taková představa se mu zamlouvá. Líbí se mu, že na něj někdo jen tak nezapomene.

Když dorazí domů, ve všech nervech mu mravenčí. Je celý rozjařený a plný energie. Když si z lednice vyndává pivo, vyzve Alexu, aby mu pustila jeho nejoblíbenější playlist, načež mu kuchyň zaplní první tóny skladby *Mr Brightside* od kapely The Killers. Nařídí Alexe, aby přidala na hlasitosti, zatímco zírá do mrazáku a hledá něco k večeři.

Ne. Nebude si nic vařit a místo toho si dopřeje něco z donášky. Něco indického. A taky pár piv. Má teď přece dobrou náladu. Adrenalin z cesty domů a pocit síly, který z ní nabyl, je opojný. Rozlévá se mu do žil. Objedná si jídlo přes aplikaci v telefonu a Alexe přikáže, aby dala hudbu ještě hlasitěji.

Pivo vypije v řádu vteřin, bouchne prázdnou lahví o kuchyňskou linku a hned si otevře další.

Předstírá, že hraje na kytaru, a těší se na nejlepší část písně, když vtom to uslyší: zadupání z patra nad ním. Slyší ho i přes dunění hudby a vlastní uřvaný zpěv. To samé nesnesitelné trojí zadupání — znamení cizí nadvlády. Znamení, že ve skutečnosti není tak svobodný, jak se mu chvíli zdálo. Jenže dnes je celý nabuzený. Má chuť se vzbouřit. Huláká ještě hlasitěji a opakující se bušení seshora ignoruje.

Nájem platí stejně jako všichni. Je tu doma. A pokud má po práci chuť si, do prdele, dát pivo a pustit hudbu, tak na to má, do prdele, dokonalý právo.

Přes ten kravál neslyší, že někdo jde ani že na něj jeho spolubydlící volá jménem. Stejně by mu to bylo jedno. Už se beztak rozhodl, že to neztiší. Teda aspoň ne, dokud mu nedonesou jídlo a on si nevypije druhé pivo. Možná třetí. Už začíná cítit, jak se mu mění chemické složení v krvi a jak se noří do blaženého stavu opilosti. Popadne talíř a kuchyňskou skříňku hlasitě zabouchne, prohrabává se horním šuplíkem s příbory, když si všimne, že ve dveřích do kuchyně stojí Cormac — oči má unavené, ale tváří se jako nasupený býk.

„Nemohl bys to, kurva, ztišit?“ zeptá se Cormac.

Slova svého spolubydlícího slyšel, ale i přesto si nemůže pomoci a teatrálně si přiloží dlaň k uchu. „Co-žé?“ zeptá se a cítí, jak z Cormaca srší napětí. Dřív by mu to bylo nepříjemné. Okamžitě by se začal omlouvat. Ale tentokrát ne. Dneska večer ne. Dneska večer ho to z nějakého důvodu nabíjí. Povedlo se mu tohoto téměř dvoumetrového vypracovaného tělocvikáře vytočit pomalu až k nepřičetnosti. Ale nebojí se, protože Cormac není ten typ, co by sahal po fyzické agresi, a to ani ve vzteku.

„Nebud' debil,“ apeluje na něj Cormac.

„Sorráč,“ pronese samolibě. „Já tě neslyším. Zkus to hlasitěji.“

„Alexo! Drž hubu!“ zařve Cormac a Alexa samozřejmě poslušně poslechne a okamžitě ztichne. „Přece víš, že teď v jednom kuse píšu žákům hodnocení a Jade se šprtá na ústní. Proč musíš bejt takovej debil? No?!“

„Já toho mám v práci taky hodně. Musím upustit páru,“ odpoví Cormacovi a zadusí v sobě touhu poslat ho někam.

„Tak si jdi zaběhat. Zajdi si do posilky. Nemusíš nás ostatní rušit chlastáním piva a uřvanou hudbou.“

„Běhání není pro všechny. Ani předvádění se v posilovně. Pár pivek ještě nikoho nezabilo. Kdybys ho sám pil častěji, třeba bys pak nebyl taková osina v prdeli.“

Vyzve Alexu, aby hudbu zase pustila. Ke Cormacovi se otočí zády. Přijde si nedotknutelný. Co ho má Cormac s tím svým školním hodnocením a Jade s tou ústní co emočně vydírat? Oni vůbec netuší, s čím se on musí denně potýkat. Pod jakým je tlakem. Nemají o tom ani páru a nijak je to netrápí.

Dojde mu to, až když je pozdě: Cormac se kolem něj natáhne, popadne streamovací zařízení a vytrhne kabel ze zásuvky. Odvaha ho opouští a jen přihlíží, jak Cormac zvedá ruku a pak přístroj vrhne na kachličky na podlaze. Přístroj praskne a roztříští se.

Pohlédne na Cormaca, aniž by mu plně docházelo, čeho se to právě stal svědkem.

„Začni se konečně chovat jako dospělej, do hajzlu!“ zaburácí Cormac. „Nebo si hledej jiný bydlení...“

Nato se k němu spolubydlící otočí zády a odkráčí z místnosti. On sám se zmítá mezi vztekem a šokem. Tak rapidně, jak se mu nálada zlepšila, se mu nyní zhorší. Zpola prázdné

pivo, které třímá v ruce, už ho tolik neláká. Ani to indické jídlo, které si objednal. Žaludek se mu stáhne napětím a úzkostí. Ztuhnou mu svaly. Je zase stejně vystresovaný jako při odchodu z práce. Možná ještě víc.

Sto procentně víc.

Takhle už to dál nevydrží. Tady. S lidmi, kteří ho nerespektují. S lidmi, kteří mu nedovolí, aby byl sám sebou.

Přiloží si hrdlo lahve zpět ke rtům a přihne si. Pivo mu ale najednou nechutná. Ztrpklo. Zteplalo jako jeho žaludeční šťávy. Podívá se na přehrávač roztříštěný na podlaze a dojde mu, že ho umlčeli zrovna tak jako Alexu, a dopáleně přemýšlí, jestli o podlahu nerozbít i lahev.

Ale jeho odvaha je tatam. Pocit, že je někým důležitým, někým mocným, je pryč. Pivo vylije do dřezu a lahev vloží do koše na tříděný odpad. Pak zamete rozbitý plast na podlaze a střepy nasype do igelitové tašky. Spravit to nejspíš nepůjde, ale stejně to zkusí.

Ozve se zvonek u dveří — večere je tu. Jenže chuť je pryč. Jídlo si sice od kurýra převezme, ale nechá ho na lince. Popadne pero, na lísteček napíše *dobrou chuť* a položí ho na orosený igelitový pytlík.

Má dost. Je poražen. Odebere se k sobě do pokoje, zklamaný sám sebou a našťvaný na život.